

Da huldra kom til Brekkeseter

Jo Justhollet var tjenestegutt og Marit Maurstad var budeie i Brekkum. Da det led mot den tida da folk skulle til seters, gjorde de seg klar og dro av sted med bølingen. «Syng ut nå Reisa til seters», sa han Jon. «Nei, ikke før jeg kommer opp på Heimfjellet» sa hu Marit. Etter en stund kom de dit, og der var det vakkert. Selsbygda lå så lang og vakker nede i den dype dalen. Da stemte Marit i: «Markje grønna, sjogen bråna...», og da sangen var til ende, så de Høvringens vakre seterstul. Blant de 30 setrene lå Brekkeseteren stor og brei øverst oppe i solbakken. Der var liv! Huldra holdt på å stelle bølingen sin og få den innover fjellet. Selv gikk hun foran buskapen og sang:

«Kelle min snelle!
Kom heimat i fjelle
Rose og'o Dokke
Sommer og'o Lokke
Nykle og'o Dale
Åle og'o Sale!
Strutopenna, Krokhøin!
Fagerleik, Langleik,
Ettesippa, Blåmein
Og'o Veltgeit»

Dermed dro huldra med sitt innover i Rondane.

Alt var i sin skjønneste orden da de ankom Brekkeseteren. Marit stelte dyrene og slapp dem om kvelden til fjells, og Jo ordnet kløvhestene. Jo måtte tilbake til bygda. I det han dro fra seteren ropte han til Marit; «Akt deg for huldra!» «Pass deg i sjøl», svarte Marit.

Slåttonnen kom, og Jo måtte til fjells for å hente hestene hjem til høykjøring. Plutselig ble han så ubegripelig trøtt. Han slo korsets tegn, tok merke på sola, la seg ned med hodet vendt mot den og sovnet som en stein. Rett som det var hørte han «Jo, Jo, Jo!» Han sanset seg såpass at han ikke svarte. Hadde han i ørska gjort det, hadde huldra tatt han beint inn i berget. Der inne klang den deiligste langleiklåt. Jo gned søvnen ut av øynene, så på solen og forsto veien videre. Han fant hestene, og kom lykkelig og vel hjem.

Da hjemmeonningen var ferdig, dro slottskarene og Jo med dem til seters. Den store setervollen ble slått, og på kvelden var det slåttegraut og dans etterpå. Mange av Høvringstulens budeier var på Brekkeseteren den aftenen for å delta i dansen. Inn gjennom døren kom det en mørk, vakker jente, så seg om i klyngen, nikket blidt til Jo og ville ha seg en dans med ham. Jo gikk med, og dansen gikk så det suste. Snart begynte jentene å hviske seg imellom, og fniste så inderlig fult. Oi, der så Jo også at hans dame hadde et underlig slep etter seg der bak. Det var en kuhale!! Han sa da halvhøyt til henne: «Jomfruen mister nok strømpebåndet sitt.» Straks slapp hun taket i Jo, og forsvant raskt ut døren. «Du er gutten som danset med huldra,» sa jentene. «Ja, men han slapp fint fra det», sa Marit.

*